

Защо щуката миришела приятно.

Кога живѣхме на село, край брѣга на една голѣма рѣка, всѣка сутринь рибарѣтъ Петъръ ни носѣше прѣсна риба. Той рано излизаше на лѣвъ за риба, хвърляше мрѣжитѣ си и прѣди да станемъ, ни носѣше риба. Често пѣти ни носѣше жива рибата.

Единъ недѣленъ день той дойде много веселъ. Азъ бѣхъ въ градината, но го видѣхъ прѣзъ оградата. Той почука на прозореца и слугинята излѣзе.

— Вижъ, Ано, каква риба ти донесохъ днесъ, — каза той.

И Петъръ отвори кошницата си, отъ гдѣто се показваше голѣма опашка.

— Ой бабамка! — извика Анна. — Щука! Скоро ли я улови?... Да не е вчерашна?... А, не е... Тя сѣкашъ още спи.

— Ти спишъ. Я погледни, рибата е още жива. Току-що я извадихъ отъ рѣката.

Рибарѣтъ подигна кошницата по-близо до слугинята, поднесе я къмъ носа ѝ и се засмѣ.

— Да не си се напарфюмиралъ за празника, Петре? Миришешъ на парфюмъ...

И подигравателно погледна мокритѣ му дрехи.

— Глупачка такава. Азъ си гледамъ работата, а тя за какво ми приказва... Бъбрица такава... — обидено отвърна Петъръ.

— Я ми донесъ малко отъ твоя парфюмъ, че днесъ хоро ще има.

— Махни се съ твоитѣ шегѣ, ами взимай рибата. Господарката спи ли още?

— Става вече.

— Хайде послѣ ще дойда за паритѣ...

Петъръ извади рибата отъ кошницата и съ двѣ рѣцѣ я подаде на слугинята. Рибата бѣ повече отъ метъръ дълга. Слѣдъ това той си отиде. Прозорецѣтъ на кухнята се затвори.

Слѣдъ малко ме повикаха на чай. Влизайки, азъ чухъ, че мама вика: